

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžf/42/2016
Identifikačné číslo spisu: 1013201541
Dátum vydania rozhodnutia: 29.01.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Petra Příbelská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1013201541.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: TRANSMEDIC SLOVAKIA, s.r.o., so sídlom Lazovná 68, Banská Bystrica, IČO: 36 020 982, zastúpený: Havel, Holáskek & Partners s.r.o., Advokátska kancelária so sídlom Mlynské Nivy 49, 821 09 Bratislava, proti žalovanému: Úrad pre verejné obstarávanie, so sídlom Dunajská 68, 820 04 Bratislava, za účasti: Liptovská nemocnica s poliklinikou MUDr. Ivana Stodolu Liptovský Mikuláš, Palučanská 25, 031 23 Liptovský Mikuláš, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 9122-6000/2013-ON/2007 z 12. augusta 2013, konajúc o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č.k. 5S/205/2013-81 z 24. marca 2015, v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 5S 205/2013-106 zo 14. marca 2016.

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 5S/205/2013-81 z 24. marca 2015 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 5S 205/2013-106 zo 14. marca 2016 p o t v r d z u j e .

Žiaden z účastníkov n e m á p r á v o na náhradu trov konania.

Odôvodnenie

I.

1. Napadnutým uznesením Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) podľa § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zastavil konanie vo veci z dôvodu, že žaloba bola podaná proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom, teda proti rozhodnutiu Úradu pre verejné obstarávanie č. 9122-6000/2016-ON/207 z 12. augusta 2013.

2. Preskúmaným rozhodnutím žalovaný, ako ústredný orgán štátnej správy pre verejné obstarávanie a orgán príslušný podľa § 109 v spojení s § 137 ods. 2 písm. a/, b/ zákona č. 25/2006 Z.z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZVO“) vo veci námietok žalobcu, smerujúcich proti úkonu kontrolovaného inému ako uvedenému v písmenách a/ až f/ ustanovenia § 138 ods. 2 ZOV vo verejnej súťaži na predmet nadlimitnej zákazky „Dodanie

diagnostických reagensí a prenájom plnoautomatického integrovaného analyzátora a záložného biochemického analyzátora" vyhlásenej verejným obstarávateľom v Úradnom vestníku EÚ 9. februára 2013 pod značkou 2013/SO29-045210 a vo Vestníku verejného obstarávania č. 29/2013 dňa 09. februára 2013 pod značkou 1990-MST, predmetom ktorého bolo dodanie diagnostických reagensí in vitro na imunochemické a biochemické vyšetrenia, vrátane príslušných originálnych kalibrátorov, kontrol a spotrebného materiálu a prenájom nového plnoautomatického integrovaného analyzátora na vyšetrenie uvedených markerov a ich následné vyhodnotenie a prenájom záložného biochemického analyzátora na obdobie 60 mesiacov, v predpokladanej hodnote 479 000,- €, rozhodol tak, že nariadil žalovanému odstrániť protiprávny stav, a to zrušením rozhodnutia verejného obstarávateľa o zrušení použitého postupu zadávania zákazky, zverejneného vo Vestníku verejného obstarávania č. 122/2013 z 25. júna 2013 pod značkou 9885-ZST, ktoré bolo zaslané uchádzačom listom z 21. júna 2013 a podľa § 139 ods. 2/ ZOV nariadil zrušiť verejnú súťaž.

3. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že skôr než súd pristúpi k meritórnemu prejednávaniu veci, je povinný skúmať podmienky konania, pričom v prejednávanej veci bola o.i. sporná aplikácia prechodných ustanovení, keď žalobca mal za to, že v konaní o námietkach mal žalovaný postupovať podľa ustanovení účinných do 18. februára 2013, zatiaľ čo žalovaný argumentoval, že v tomto prípade bolo potrebné aplikovať na konanie o námietkach zákon o verejnom obstarávaní v znení účinnom po 1. júli 2013, a to vzhľadom na prechodné ustanovenie § 155m uvedeného zákona. Za daných okolností dal prvostupňový súd za pravdu žalovanému. Prijatím ustanovenia § 155m nebolo zrušené ustanovenie § 155l zákona o verejnom obstarávaní, toto ani nebolo potrebné ani žiaduce, keďže tieto paragrafy upravujú aplikáciu právnych predpisov v rôznych časových úsekoch. V čase podania námietok už bolo účinné ustanovenie § 155m zákona o verejnom obstarávaní, ktoré vo svojom odseku 5 určuje, že konanie o námietkach vo veciach, kde bola námietka podaná do 30. júna 2013, sa dokončí podľa predpisov účinných do 30. júna 2013. Z daného potom a contrario vyplýva, že v konaní o námietkach, podaných po 1. júli 2013, ako to bolo v žalobcovom prípade, sa postupuje podľa novoprijatých predpisov, bez ohľadu na skutočnosť, že samotná verejná súťaž bola začatá pred 17. februárom 2013. Ďalej prvostupňový súd poukázal na skutočnosť, že žalovaný rozhodoval podľa § 139 ods. 2 písm. b/ zákona o verejnom obstarávaní, resp. § 139 ods. 2 písm. a/ zákona o verejnom obstarávaní, teda proti rozhodnutiu č. 9122-6000/2013-ON/207 z 12. augusta 2013 bolo podľa § 142 ods. 1 zákona o verejnom obstarávaní prípustné podanie odvolania. Tento opravný prostriedok však žalobca nevyužil a 23. augusta 2013 podal žalobu Krajskému súdu.

4. Konanie v správnom súdnictve je potrebné považovať za prostriedok ultima ratio, t.j. ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov správnych vzťahov nastupuje až po zlyhaní všetkých zákonných prostriedkov nápravy v rámci správneho konania. Stále je platná rímskoprávna zásada „vigilantibus iura scripta sunt“, t.j. „práva patria bdelym“, teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. Správny súd nesmie nahrádzať odvolací správny orgán a ako je zrejmé z ustanovenia § 247 ods. 2 OSP, v správnom súdnictve je preskúmateľné podľa druhej hlavy piatej časti OSP len také rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť. Z dôvodu, že žaloba bola podaná proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom, teda proti rozhodnutiu Úradu pre verejné obstarávanie č. 9122-6000/2013-ON/207 z 12. augusta 2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť bez vyčerpania riadnych opravných prostriedkov, zastavil Krajský súd v Bratislave s poukazom na § 250d ods. 3 OSP konanie vo veci. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ OSP s použitím ustanovenia § 246c OSP tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, nakoľko konanie vo veci bolo zastavené.

II.

5. Proti tomuto uzneseniu Krajského súdu v Bratislave podal žalobca v lehote ustanovenej zákonom odvolanie.

6. V dôvodoch odvolania žalobca žiadal, aby najvyšší súd, ako odvolací súd podľa § 220 OSP v spojení

s § 250ja ods. 3 OSP napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že zrušuje výrok 2 rozhodnutia Úradu pre verejné obstarávanie o námietkach č. 9122-6000/2013-ON/207 zo dňa 12.08.2013 (t.j. Výrok 2 Rozhodnutia o námietkach) a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie. 2. Žalovaný je povinný uhradiť žalobcovi trovy konania titulom zaplateného súdneho poplatku za žalobu (70,- €) a odvolanie (35,- €) vo výške sumy 105,- € a k rukám právneho zástupcu žalobcu trovy právneho zastúpenia vo výške sumy 590,65 €, všetko do troch (3) dní odo dňa právoplatnosti tohoto rozsudku. Eventuálne aby najvyšší súd podľa § 221 ods. 1 písm. f/ OSP v spojení s § 221 ods. 2 OSP zrušil vec a vrátil ju Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie a rozhodnutie. 2. Žalovaný je povinný uhradiť žalobcovi trovy konania titulom zaplateného súdneho poplatku za žalobu (70,- €) a odvolanie (35,- €) vo výške sumy 105,- € a k rukám právneho zástupcu žalobcu trovy právneho zastúpenia vo výške sumy 590,65 €, všetko do troch (3) dní odo dňa právoplatnosti tohoto rozsudku.

7. V dôvodoch svojho odvolania nesúhlasiac so závermi prvostupňového súdu uviedol žalobca, že podáva proti obom výrokom uznesenia odvolanie z dôvodov podľa §205 ods. 2 písm. f/ zákona č. 99/1963 Z.z., občianskeho súdneho poriadku v platnom znení (ďalej len „OSP“) OSP: rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, ďalej podľa § 205 ods. 2 písm. f/ OSP: rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci v spojení s ustanovením § 205 ods. 2 písm. b/ OSP: konanie ma inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. A po tretie podľa § 205 ods. 2 písm. b/ OSP: konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

8. V prvom odvolacom dôvode uviedol žalobca, že si Krajský súd v Bratislave v napádanom Uznesení osvojil záver žalovaného o tom, že za daných okolností sa v konaní o námietkach mal aplikovať zákon č. 25/2006 Z.z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZVO“) v znení účinnom po 1. júli 2013 s prihliadnutím na prechodné ustanovenia uvedené v § 155m ZVO a odmietol tvrdenia a právnu argumentáciu žalobcu, že v konaní o námietkach sa mal aplikovať ZVO v znení účinnom do 17. februára 2013 s prihliadnutím na prechodné ustanovenia uvedené v § 155l ZVO.

9. Prvostupňový súd konštatoval, že proti rozhodnutiu o námietkach bolo prípustné podanie odvolania ako novozavedeného opravného prostriedku v súlade s § 142 ods. 1 ZVO účinného po 1. júli 2013 a nie podanie správnej žaloby v súlade s § 140 ods. 4 ZVO účinného do 17. februára 2013. Nakoľko však žalobca nepodal proti Rozhodnutiu o námietkach odvolanie v súlade so ZVO účinnom od 1. júla 2013 ale podal priamo správnu žalobu v súlade so ZVO účinnom do 17. februára 2013, prvostupňový súd vyhodnotil, že žalobcom bola podaná žaloba proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom, nakoľko zo strany žalobcu neboli vyčerpané všetky opravné prostriedky (t.j. odvolanie), na základe čoho konanie vo veci zastavil s poukazom na ustanovenie § 250 ods. 3 OSP. Podľa názoru žalobcu prvostupňový súd celkom zjavne opomenul a ani nevenoval dostatočnú pozornosť tvrdeniam a právnej argumentácii žalobcu, podľa ktorej sa na konanie o námietkach mali použiť ustanovenia ZVO účinného do 17. februára 2013 s prihliadnutím na prechodné ustanovenia uvedené v § 155l ZVO.

10. Žalobca uviedol, že Liptovská nemocnica s poliklinikou MUDr. Ivana Stodolu, so sídlom Liptovský Mikuláš, Palučanská 25, 031 23 Liptovský Mikuláš, IČO: 17 336 163, (ďalej len „verejný obstarávateľ“), vyhlásila verejné obstarávanie na predmet nadlimitnej zákazky na dodanie tovarov s názvom „Dodanie diagnostických reagensov a prenájom plnoautomatického integrovaného analyzátora a záložného biochemického analyzátora“, ktoré bolo vyhlásené uverejnením oznámenia o vyhlásení verejného obstarávania jednak vo Vestníku verejného obstarávania č. 29/2013 zo dňa 9. februára 2013 pod zn. 1900-MST a jednak v Úradnom vestníku EÚ dňa 9. februára 2013 pod zn. 2013/S029-045210. Lehota na predkladanie ponúk bola stanovená na 25. marca 2013, v ktorom bola ponuka žalobcu vyhodnotená ako úspešná. Následne verejný obstarávateľ vo vestníku verejného obstarávania č. 122/2013 25. júna 2013, zn. 9885-ZST oznámil zrušenie použitého postupu zadávania predmetnej zákazky podľa §46 ods. 2 ZVO, pričom ako dôvod uviedol, že sa zmenili okolnosti, za ktorých sa Verejné obstarávanie vyhlásilo. Žalobca 8. júla 2013 podal námietky podľa § 138 ods. 2 písm. g/ ZVO v znení účinnom do 17. februára 2013 proti zrušeniu použitého postupu zadávania zákazky podľa § 46 ods. 2 ZVO. Žalobcovi bolo 13.

augusta 2013 doručené Rozhodnutie o námietkach, ktorým žalovaný rozhodol, že nariadil Verejnému obstarávateľovi odstrániť protiprávny stav, a to zrušením rozhodnutia verejného obstarávateľa o zrušení použitého postupu zadávania zákazky (ďalej len „Výrok 1 Rozhodnutia o námietkach“) a zároveň nariadil zrušiť verejnú súťaž na predmet zákazky (ďalej len „Výrok 2 Rozhodnutia o námietkach“)

11. Žalovaný rozhodol o Námietkach žalobcu v rozhodnutí o námietkach podľa znenia § 139 ods. 2 písm. a/ a písm. b/ ZVO účinného po 1. júli 2013, pričom v poučení žalovaný uviedol, že „Podľa § 142 ods. 1 zákona č. 25/2006 Z.z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých predpisov proti rozhodnutiu o námietkach, s výnimkou rozhodnutia podľa § 139 ods. 1 môže účastník konania o námietkach podať odvolanie.“ Žalobca sa však s názorom žalovaného nestotožnil a zastával názor, že mal podať proti Rozhodnutiu o námietkach správnu žalobu v súlade so ZVO účinným do 17. februára 2013 a nie v súlade so ZVO účinným od 1. júla 2013 a teda sa na základe prechodných ustanovení v § 155l ZVO malo konania o Námietkach riadiť a spravovať ustanoveniami ZVO v znení platnom a účinnom do 17. februára 2013.

12. Žalobca v odvolaní uviedol, že ZVO účinný od 1. júla 2013 svojimi prechodnými ustanoveniami upravenými v § 155m nijakým spôsobom nezrušil platnosť a účinnosť prechodných ustanovení k úpravám ZVO upravenými v § 155l a aj naďalej platí a je účinný. Žalovaný bol povinný postupovať v konaní o námietkach žalobcu podľa znenia ZVO účinného do 17. februára 2013, čo však žalovaný v rozpore so zákonom nespravil. Rozhodnutím žalovaného o námietkach došlo podľa žalobcu k podstatnému zásahu do práv a právom chránených záujmov žalobcu zo strany žalovaného, keďže samotné oznámenie Verejného obstarávateľa o vyhlásení Verejného obstarávania bolo odoslané na uverejnenie dňa 6. februára 2013, a preto v zmysle § 155l ods. 1 a ods. 4 ZVO bol žalovaný povinný aplikovať na konanie ako aj samotné rozhodovanie o Výroku 2 Rozhodnutia o námietkach ZVO v znení účinnom do 17. februára 2013, čo však žalovaný v rozpore so ZVO nespravil.

13. V tejto súvislosti uviedol žalobca, že je potrebné opätovne zdôrazniť, že pri čiastočných novelách ZVO, neskorší právny predpis, t.j. zákon 95/2013 Z.z. účinný od 1. júla 2013, ktorý priniesol veľkú novelu zákona (lex posterior) zmenil určitú časť skoršieho právneho predpisu ZVO (ako lex prior), pričom však nezrušil prechodné ustanovenia § 155l ods. 1 a ods. 4 ZVO, ktoré sa vzťahovali k malej novele ZVO účinnej od 18. februára 2013 tak, ako to tvrdil žalovaný. V legislatívnej praxi, vo všeobecnosti žiadny neskorší právny predpis neruší predchádzajúce prechodné ustanovenia. Prechodné ustanovenia nie je možné novelizovať.

14. Prechodné ustanovenia oboch noviel existujú popri sebe a vzájomne si nekonkurujú, nakoľko každé prechodné ustanovenie upravuje inú skupinu právnych vzťahov s ohľadom na dátum účinnosti konkrétnej novely, čo v odôvodnení Uznesenia potvrdil aj Krajský súd. Preto neskoršia novela nemôže pod svoju časovú pôsobnosť zahŕňať aj právne vzťahy, ktoré sú upravené predchádzajúcimi prechodnými ustanoveniami. Žalobca mal za to, že žalovaný pochybil pri aplikácii správneho znenia ZVO. Preto sa na základe prechodného ustanovenia upraveného v § 155l ods. 4 ZVO malo konanie o námietkach riadiť a spravovať ustanoveniami ZVO v znení platnom a účinnom do 17. februára 2013 a nie ustanoveniami ZVO v znení platnom a účinnom od 1. júla 2013. V dôsledku tejto nesprávnej aplikácie právnej úpravy žalovaný následne v rozhodnutí o námietkach dal podľa názoru žalobcu nesprávne poučenie o možnosti podať odvolanie podľa § 142 ods. 1 ZVO.

15. V druhom odvolacom dôvode žalobca uviedol, že odôvodnenie napádaného Uznesenia obsahuje neúplné, nejasné, neurčité a preto vágne a zmätočné odôvodnenie, ohľadom toho, ako vec právne posúdil, ergo prečo a na podklade akého právneho posúdenia a akou právnou úvahou bol Krajský súd vedený vo svojom rozhodnutí, keď nevysvetlil a ani nezdôvodnil, prečo sa nestotožnil s právnou argumentáciou žalobcu uvedenou v čl. IV žaloby ohľadom inej aplikácie prechodných ustanovení ZVO. Krajský súd mal podľa názoru žalobcu jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom popísať a vysvetliť z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Žalobca v súvislosti so zodpovedaním argumentov strán v odôvodnení rozhodnutia poukázal na judikatúru ESĽP (Ruiz Toriha c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A. č. 303-A, s. 12, §29, Hiro Balani c. Španielsko z 9.

decembra 1994, séria 1. č 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998) ako aj obdobnosť záverov vyplývajúcu z nálezu III. ÚS 119/03-30, IV. ÚS 403/2010-42, ako aj uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 4 Obo 8/2010: „Súčasťou obsahu práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia (uznesenia), ktoré dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s uplatneným nárokom. Iba takéto rozhodnutie je odvolacím súdom preskúmateľné a účastníkom umožňuje posúdiť postup súdu." Na základe vyššie uvedeného žalobca konštatoval, že Krajský súd vágnym, neurčitým a neúplným odôvodnením Uznesenia zaťažil Výroky Uznesenia vadou nevykonateľnosti, zmätočnosti, ako aj nepreskúmateľnosti, a preto je en bloc Uznesenie (odôvodnenie v spojení s Výrokmi) nezákonné.

III.

16. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že podľa jeho názoru (potvrdeného aj doterajšími rozhodnutiami Krajského súdu v Bratislave) vychádza žalobcova argumentácia týkajúca sa aplikácie správneho znenia ZVO vo vzťahu k verejnej súťaži z nesprávnej interpretácie prechodných ustanovení, ako aj úmyslu zákonodarcu pri zavádzaní novely ZVO účinnej od 1. júla 2013 - zákon č. 95/2013 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 25/2006 Z.z. ZVO a o zmene zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní v znení neskorších predpisov.

17. Žalovaný poukázal na rozdielnosť účelu právnej úpravy prechodných ustanovení medzi novelizáciami ZVO účinnými od 18. februára 2013 a 1. júla 2013, jedným zo zásadných rozdielov je práve úprava procesného postupu žalovaného v konaní o námietkach. Kým skoršia novelizácia v zmysle § 155l ods. 4 ZVO explicitne konštatovala, že konanie o námietkach vzťahujúce sa na verejné obstarávania vyhlásené do 17. februára 2013 sa riadi právnou úpravou účinnou do 17. februára 2013, v zmysle neskoršej novelizácie účinnej od 1. júla 2013 je evidentné, že zákonodarca v zmysle ustanovenia § 155m ods. 5 ZVO vo vzťahu ku konaniu o námietkach zaujal diametrálne iný prístup, kedy prejavil vôľu, aby všetky konania o námietkach, pri ktorých bola žiadosť o nápravu alebo námietky doručené po 30. júni 2013, sa spravovali novým procesným postupom zavedeným touto novelou. Takúto argumentačnú podľa žalovaného jednoznačne podporuje kombinácia jazykového a logického (zaujatím prístupu a contrario) výkladu zákona. Pokiaľ by zákonodarca mal v úmysle upraviť intertemporalitu konania o námietkach v zmysle tvrdení žalobcu, nezavádzal by osobitné ustanovenie vzťahujúce sa na konanie o námietkach a ponechal by len ust. § 155m ods. 4 ZVO, ktoré by tak subsumovalo všetky konania žalovaného.

18. V súvislosti s tvrdeniami žalobcu ohľadom nekonkurencie prechodných ustanovení je možné jednoznačne sa stotožniť so závermi prvostupňového súdu, ktorý podľa žalovaného správne skonštatoval, že každé prechodné ustanovenie upravuje iný časový úsek. Túto skutočnosť možno podľa žalovaného jednoducho ilustrovať na časovej osi, kedy úprava § 155l ZVO regulovala intertemporalitu pre obdobie od 18. februára do 30. júna 2013, pri § 155m ZVO to bol nasledujúci úsek od 1. júla 2013. Nakoľko skutočnosť, že k podaniu námietok došlo po 1. júli 2013 je nesporná, má žalovaný za to, že jeho postup v konaní o námietkach možno považovať za správny a zákonný. Žalovaný na podporu svojich argumentov uviedol, že k aplikácii § 155m ods. 5 ZVO na obdobné prípady sa priklonila aj doterajšia prax Krajského súdu v Bratislave, pričom poukázal na rozsudky sp.zn. 1S/278/2013 a 1S/226/2013.

19. Na základe vyššie uvedených dôvodov tak mal žalovaný za to, že sa žalobca mal riadiť poučením napadnutého rozhodnutia žalovaného a pred dovolávaním sa súdneho prieskumu tohto rozhodnutia mal proti nemu podať odvolanie podľa § 142 ods. 1 ZVO. V takomto prípade žalobca skutočne nespĺnil procesné predpoklady podľa § 247 ods. 2 OSP a tak prvostupňový súd správne podľa § 250d ods. 3 OSP konanie zastavil.

20. K druhému odvolaciemu dôvodu uvádza žalovaný, že na rozdiel od žalobcu považuje odôvodnenie napadnutého uznesenia za plne postačujúce. Žalovaný mal za to, že bolo potrebné primárne vyriešiť

otázku aplikácie správneho znenia ZVO, čo súd vyriešil tak, že sa priklonil na stranu žalovaného a vyslovil záver, že z časového hľadiska (v čase podania námietok) bolo rozhodujúce prechodné ustanovenie podľa § 155m ods. 5 ZVO. Následne išlo o zrejmu a nespornú skutočnosť, a síce, že žalobca napriek správne mu poučeniu zo strany správneho orgánu nepodal odvolanie, čím nedošlo k naplneniu predpokladov podľa § 247 ods. 2 OSP. Žalovaný mal za to, že pre účely odôvodnenia takéhoto rozhodnutia nebolo potrebné vysporiadať sa s ďalšími skutočnosťami a odôvodňovať ich.

21. Žalovaný poukázal aj na súdnu prax, vrátane žalobcom uvádzanej judikatúry EŠLP, ktorá zároveň konštatuje, že súd nemusí dať odpovede na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu. Postačí teda, aby súd reagoval na ten argument, ktorý je pre výsledok konania považovaný za rozhodujúci (napr. Uznesenie NS SR 8Sžp/2/2010) Napadnuté uznesenie tak žalovaný považoval za dostatočne určité a zrozumiteľné, ktoré dáva jednoznačnú odpoveď na otázku, ktorá má pre vec rozhodujúci význam.

IV.

22. Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok upravujúci v zmysle § 1 písm. a/ právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve a v zmysle § 1 písm. b/ konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

23. Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

24. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnuté uznesenie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

25. V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

26. Konanie a rozhodovanie v oblasti verejnej správy znamená nezriedka zásah do práv a oprávnených záujmov fyzických a právnických osôb. Správne súdnictvo poskytuje súdnu ochranu pred nezákonným rozhodnutím a postupom orgánov verejnej správy. Možnosť súdnej kontroly štátnej moci je neoddeliteľným atribútom právneho demokratického štátu. Správne súdnictvo v Slovenskej republike vychádza z materiálneho chápania právneho štátu (čl. 1 ods. 1 Ústavy SR) vyžadujúceho, aby verejná správa bola pod kontrolou súdnej moci.

27. Preskúvanie rozhodnutí v správnom súdnictve je založené jednak na kontrole verejnej správy v tom smere, či táto neprekračuje jej zverené právomoci, a tiež či poskytuje ochranu subjektívnych práv osôb, do ktorých bolo zasiahnuté alebo zasahované v rozpore so zákonom.

28. Hlavnou úlohou správneho súdnictva by mala byť ochrana verejných subjektívnych práv a jeho cieľom predovšetkým ochrana práv fyzických i právnických osôb a ich prostredníctvom potom aj ochrana zákonnosti. Správne súdnictvo je založené na myšlienke súdnej kontroly výkonnej moci štátu v jej styku s jednotlivcom (fyzickou osobou alebo právnickou osobou) a je spojené s ochranou verejných subjektívnych práv. Subjektívne práva možno charakterizovať ako práva osôb vyplývajúce z právnych noriem, pričom ich možno rozdeliť na práva verejné a súkromné. Verejné subjektívne práva sú práva vyplývajúce z noriem verejného objektívneho práva, ktoré smerujú k realizácii obsahu zákonov vo sfére verejnomoocenských právomocí.

29. Najvyšší súd preskúmal uznesenie súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie správneho orgánu, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

30. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú vec relevantný právny predpis.

Podľa ustanovenia § 155l zákona o verejnom obstarávaní

Prechodné ustanovenia k úpravám účinným od 18. februára 2013

(1) Verejná súťaž, užšia súťaž, rokovacie konanie so zverejnením, priame rokovacie konanie, súťažný dialóg, koncesia, súťaž návrhov alebo postup zadávania podprahovej zákazky, pri ktorých bolo oznámenie o vyhlásení verejného obstarávania, oznámenie použité ako výzva na súťaž alebo výzva na predkladanie ponúk odoslané na uverejnenie do 17. februára 2013, sa dokončia podľa predpisov účinných do 17. februára 2013.

(2) V konaní a pri výkone kontroly, ktoré začal úrad do 17. februára 2013, sa postupuje podľa predpisov účinných do 17. februára 2013.

(3) V konaní a pri výkone kontroly, ktoré začne úrad po 17. februári 2013 a vzťahuje sa na verejné obstarávanie podľa odseku 1, sa postupuje podľa predpisov účinných do 17. februára 2013.

(4) Konanie o žiadosti o nápravu a konanie o námietkach, ktoré sa vzťahujú na verejné obstarávanie podľa odseku 1, sa vykonajú podľa predpisov účinných do 17. februára 2013.

(5) Za konanie, ku ktorému došlo do 17. februára 2013, je možné uložiť sankciu podľa tohto zákona podľa predpisov účinných do 17. februára 2013.

Podľa § 155m zákona o verejnom obstarávaní v znení účinnom ku dňu vydania napadnutého rozhodnutia (12. augusta 2013)

Prechodné ustanovenia k úpravám účinným od 1. júla 2013

(1) Verejná súťaž, užšia súťaž, rokovacie konanie so zverejnením, súťažný dialóg, koncesia, súťaž návrhov alebo postup zadávania podprahovej zákazky, pri ktorých bolo oznámenie o vyhlásení verejného obstarávania, oznámenie použité ako výzva na súťaž alebo výzva na predkladanie ponúk odoslané na uverejnenie do 30. júna 2013, sa dokončia podľa predpisov účinných do 30. júna 2013.

(2) Priame rokovacie konanie, ktoré sa preukázateľne začalo do 30. júna 2013, sa dokončí podľa predpisov účinných do 30. júna 2013.

(3) V konaní a pri výkone kontroly, ktoré začal úrad do 30. júna 2013, sa postupuje podľa predpisov účinných do 30. júna 2013.

(4) V konaní a pri výkone kontroly, ktoré začne úrad po 30. júni 2013 a vzťahuje sa na verejné obstarávanie podľa odsekov 1 a 2, sa postupuje podľa predpisov účinných do 30. júna 2013.

(5) Konanie o žiadosti o nápravu, podanej do 30. júna 2013 a konanie o námietkach vo veciach, kde bola žiadosť o nápravu alebo námietka podaná do 30. júna 2013, sa dokončia podľa predpisov účinných do 30. júna 2013. Rada je oprávnená mimo odvolacieho konania preskúmať aj rozhodnutia úradu vydané do 30. júna 2013.

Podľa § 139 ods. 1 a 2 zákona o verejnom obstarávaní

(1) Úrad zastaví rozhodnutím konanie o námietkach, ak

a) námietky neboli podané oprávnenou osobou podľa § 138 ods. 2,

b) boli doručené po lehote podľa § 138 ods. 5,

c) neobsahujú všetky náležitosti podľa § 138 ods. 6 a prílohy podľa § 138 ods. 7,

d) navrhovateľ vzal späť podané námietky pred vydaním rozhodnutia vo veci samej,

e) kontrolovaný zrušil použitý postup zadávania zákazky, súťaž návrhov, alebo ak úrad v tom istom postupe zadávania zákazky alebo v tej istej súťaži návrhov už vydal rozhodnutie podľa odseku 2 písm. a/,

f) námietky neboli doručené kontrolovanému,

g) v tej istej veci bola podaná námietka proti tej istej skutočnosti uvedenej v § 138 ods. 2 písm. a/ až c/ alebo písm. g/ a úrad o námietke rozhodol podľa odsekov 2, 3 alebo 4,

- h) kaucia nebola pripísaná na účet úradu v lehote alebo vo výške ustanovenej v § 138 ods. 19,
- i) úrad nie je vecne príslušný rozhodnúť o námietkach,
- j) žiadosť o nápravu nebola doručená verejnému obstarávateľovi, obstarávateľovi alebo osobe podľa § 7 v lehotách podľa § 136 ods. 3 a 4 alebo ak žiadosť o nápravu ani po výzve na odstránenie nedostatkov podľa § 136 ods. 4 nemá predpísané náležitosti ak ide o námietky podľa § 138 ods. 2 písm. a/ až c/,
- k) námietky boli podané po uzavretí zmluvy, koncesnej zmluvy alebo rámcovej dohody,
- l) námietky boli podané v rozpore s § 140,
- m) vo veci, ktorá je obsahom námietky, bola vykonaná náprava podľa § 136 ods. 10 a odpadol tak dôvod konania.

(2) Ak úrad v konaní o námietkach zistí, že postupom kontrolovaného pri zadávaní zákazky alebo jej časti bol porušený tento zákon a medzi porušením zákona a vyhodnotením ponúk alebo výberom záujemcov alebo uchádzačov je priama príčinná súvislosť, rozhodnutím nariadi vo vzťahu k zákazke alebo jej časti

- a) zrušiť použitý postup zadávania zákazky alebo jej časti alebo súťaž návrhov, ak došlo ku konaniu, ktoré je v rozpore s týmto zákonom už v spojení s oznámením o vyhlásení verejného obstarávania, oznámením použitým ako výzva na súťaž alebo oznámením o vyhlásení súťaže návrhov, so súťažnými podkladmi alebo súťažnými podmienkami, alebo
- b) odstrániť protiprávny stav a pokračovať vo verejnom obstarávaní opätovným vykonaním toho úkonu kontrolovaného, ktorý bol postihnutý rozporom s týmto zákonom.

Podľa § 247 ods. 2 O.s.p. pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je predpokladom postupu podľa tejto hlavy, aby išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť.

31. Najvyšší súd mal po preskúmaní skutkového stavu vyplývajúceho z podkladov pre rozhodnutie správneho orgánu, posudzujúc príslušné dôkazy jednotlivo ako aj v ich vzájomnej súvislosti a tiež vo vzťahu k relevantným ustanoveniam zákona o verejnom obstarávaní jednoznačne preukázané, že právna úprava § 155l ZVO regulovala intertemporalitu pre obdobie od 18. februára 2013 do 30. júna 2013. zatiaľ čo § 155m ZVO reguloval nasledujúci úsek od 01. júla 2013. Nakoľko k doručeniu námietok žalobcu došlo 9. júla 2013, teda po 01. júli 2013, možno postup žalovaného považovať za správny a zákonný.

32. Najvyšší súd sa stotožnil s výkladom krajského súdu pokiaľ ide o to, že § 155l a § 155m upravujú aplikáciu právnych predpisov v rôznych časových úsekoch. V čase podania námietok už bolo účinné ustanovenie § 155m zákona o verejnom obstarávaní, ktoré vo svojom odseku 5 určuje, že konanie o námietkach vo veciach, kde bola námietka podaná do 30. júna 2013, sa dokončí podľa predpisov účinných do 30. júna 2013. Z daného potom a contrario vyplýva, že v konaní o námietkach, podaných po 1. júli 2013, ako to bolo v žalobcovom prípade, sa postupuje podľa novoprijatých predpisov, bez ohľadu na skutočnosť, že samotná verejná súťaž bola začatá pred 17. februárom 2013.

33. Podľa názoru súdu z ustanovenia § 155m ods. 5 zákona o verejnom obstarávaní vyplýva, že na konania o žiadostiach o nápravu a na konanie o námietkach vo veciach, kde žiadosti o nápravu boli podané po 30. júni 2013, je nutné aplikovať ustanovenie zákona o verejnom obstarávaní účinného od 1. júla 2013 a táto právna úprava sa vzťahuje na všetky konania o námietkach, kde žiadosť o nápravu, resp. námietky boli podané po tomto dátume a to bez ohľadu na to, kedy došlo k úkonu verejného obstarávateľa smerujúceho k zverejneniu postupu zadávania zákazky.

34. Najvyšší súd musí konštatovať, že nezistil žalobcom namietanú nezákonnosť napadnutého uznesenia spočívajúcu v jeho nepreskúmateľnosti. Z obsahu odôvodnenia uznesenia je zrejmé, na základe akých skutočností dospel prvostupňový súd k svojmu právnomu záveru - aplikácií výlučne § 155m ods. 5 zákona č. 25/2006 Z.z. na danú vec. Jasne zdôvodnil svoj postup vo veci v zmysle § 155m ods. 5. Rozhodnutie obsahuje všetky zákonné náležitosti, ako aj primerané odôvodnenie a preto ho nie je možné pokladať za arbitrárne, resp. nepreskúmateľné.

35. Krajský súd správne poznamenal, že napadnuté rozhodnutie žalovaného nadobudlo právoplatnosť inak, ako v dôsledku riadneho využitia opravných prostriedkov, ktoré ZVO pripúšťa. Vzhľadom na to nebola splnená podmienka na súdny prieskum napadnutého rozhodnutia a z toho dôvodu najvyšší súd nepreskúmal tretí odvolací dôvod žalobcu.

36. Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovel a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu uznesenie Krajského súdu v Bratislave ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

37. O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP tak, že účastníkom konania ich náhradu nepriznal, keďže žalobca nebol v konaní úspešný a žalovanému a pribratému účastníkovi náhrada trov zo zákona neprináleží.

38. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok.